

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการสำรวจนี้ได้เก็บตัวอย่างของเชื้อ *Salmonella* spp. จากเนื้อไก่ดิบและเนื้อสุกรดิบในเขตพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง โดยเก็บตัวอย่างจำนวน 181 ตัวอย่าง เมื่อนำตัวอย่างมาตรวจทางห้องปฏิบัติการพบเชื้อ *Salmonella* spp. รวมทั้งหมด 50 ตัวอย่าง คิดเป็น 27.62 % เป็นตัวอย่างจากเนื้อไก่ดิบจำนวน 70 ตัวอย่าง พบเชื้อ 17 ตัวอย่าง คิดเป็น 24.29 % และเนื้อสุกรดิบจำนวน 111 ตัวอย่าง พบเชื้อ 33 ตัวอย่าง คิดเป็น 29.73 % ตามลำดับ

การทดสอบความไวต่อยาปฏิชีวนะของเชื้อแบคทีเรีย *Salmonella* spp. ที่แยกได้จากเนื้อไก่ดิบและเนื้อสุกรดิบพบว่าเนื้อไก่ดิบมีความไวต่อยามากที่สุด 5 ลำดับ คือ Norfloxacin และ Ceftiofur มากที่สุด (94.12%) รองลงมา Colistin (90.91%) Amoxicillin/Clavulanic acid (81.82%) Gentamicin (81.82%) ตามลำดับ และเนื้อสุกรดิบมีความไวต่อยามากที่สุด 5 ลำดับ คือ Norfloxacin และ Colistin มากที่สุด (100%) รองลงมา Ceftiofur (88.24%) Enrofloxacin (76.47%) Cephalothin (76.47%) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์หาเชื้อ *Salmonella* spp. ทางห้องปฏิบัติการจุลชีววิทยาพบว่าจากตัวอย่างของเนื้อไก่ดิบมีความชุก 24.29 % และเนื้อสุกรดิบมีความชุก 29.73 % ซึ่งมีแนวโน้มที่สูงขึ้นสอดคล้องกับการรายงานของ กฤษณา เล็กยวงและคณะ ที่ได้ศึกษาความไวต่อยาปฏิชีวนะของเชื้อ *Salmonella* spp. ในเนื้อไก่พบว่าการวิเคราะห์หาเชื้อมีความชุก 2.67 % จากตัวอย่างพบเชื้อทั้งหมด 97 % จะเห็นได้ว่าแต่ละรายงานมีการตรวจพบการปนเปื้อนของเชื้อที่แตกต่างกันออกไป อาจเนื่องมาจากสัณฐานในการผลิตเนื้อไก่ของแต่ละแหล่งแตกต่างกันและจำนวนที่เก็บตัวอย่างในการทดสอบไม่เท่ากัน ผลการศึกษาความไวต่อยาปฏิชีวนะด้วยวิธี Disc diffusion พบว่าเชื้อ *Salmonella* spp. มีความไวต่อยาปฏิชีวนะ Norfloxacin มากที่สุด ซึ่งเชื้อบางตัวต่อยาปฏิชีวนะ Amoxicillin ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิรมล ศรีวงษาและคณะ, 2560 ได้ศึกษาความไวต่อยาปฏิชีวนะและยีนดื้อต่อยาในเชื้อ *Salmonella* spp. ที่แยกได้จากเนื้อไก่พบว่าเชื้อมีความไวต่อยา Norfloxacin มากที่สุดและมีอัตราการดื้อต่อยา Amoxicillin มากที่สุด อาจเป็นไปได้ว่าการใช้ยา Norfloxacin ไม่นิยมใช้ในผสมอาหาร ส่วนใหญ่จะใช้ในการรักษาโดยฉีดให้สัตว์ป่วยเป็นรายตัว ถึงแม้เป็นยาที่ถูกใช้มาเป็นเวลานาน แต่เป็นยาที่ใช้ฉีดเท่านั้น (นิรมล ศรีวงษาและคณะ, 2560)